

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 17.12.1968, sp. zn. 5 Tz 106/68, ECLI:CZ:NS:1968:5.TZ.106.1968.1

Číslo: 26/1969

Právní věta: II. K otázce zkoumání pravomoci předsedy JZD jako veřejného činitele.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 17.12.1968

Spisová značka: 5 Tz 106/68

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Veřejný činitel

Předpisy: 140/1961 Sb. § 129 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 26/1969 sb. rozh.

I. Porušením nebo nesplněním důležité povinnosti zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce ve smyslu § 129 odst. 1 tr. zák., se rozumí porušení nebo nesplnění povinnosti převzaté smluvně nebo uložené na základě zákona.

Úmysl pachatele trestného činu podle § 129 tr. zák. směřuje ke způsobení poruchy v hospodářském provozu nebo hospodářské činnosti anebo větší škody na majetku v socialistickém vlastnictví vědomím porušení pracovních povinností. Toto vědomí pachatele musí zahrnovat i jeho vztah smluvní nebo zákonné povinnosti vykonávat práce ve státní, družstevní nebo jiné socialistické organizaci.

Jedním z následků trestného jednání podle § 129 odst. 1 tr. zák. je porucha v hospodářském provozu nebo hospodářské činnosti socialistické organizace. Rozumí se jí nepříznivý účinek jednání pachatele, který znemožní splnění úkolů dotčené organizace. Přitom nemusí jít vždy o nesplnění úkolů celé organizace; podle okolností případu postačí i znemožnění dílčího hospodářského úkolu. V žádném případě však nestačí, aby hospodářský provoz nebo činnost byly pouze ztíženy, aniž by byly ve svých důsledcích porušeny.

II. K otázce zkoumání pravomoci předsedy JZD jako veřejného činitele.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. prosince 1968, [5 Tz 106/68.](#))

Nejvyšší soud zrušil pro porušení zákona v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. rozsudek okresního soudu v Havlíčkově Brodě z 23. srpna 1962 sp. zn. T 174/62 a usnesení krajského soudu v Hradci Králové ze 14. září 1962 sp. zn. 3 To 373/62, jímž bylo zamítnuto odvolání proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně. Věc vrátil k došetření okresnímu prokurátorovi.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Havlíčkově Brodě z 23. srpna 1962 sp. zn. T 174/62 byl obviněný L uznán vinným trestnými činy porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 129 odst. 1 tr. zák. a útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 1 písm. a) tr. zák. Podle zjištění uvedených v rozsudku se obviněný prvního trestného činu dopustil tím, že od konce roku 1961 jako traktorista JZD odmítl pracovat s traktorem a od počátku roku 1962 přestal v družstvu pracovat vůbec, což mělo vzhledem k nedostatku pracovních sil za následek poruchy v provozu družstva, jako opoždování polních prací, zajišťování náhradních traktoristů apod., tedy úmyslně porušil důležitou povinnost svého zaměstnání a způsobil tím poruchu v hospodářském provozu družstevní organizace.

Druhého trestného činu se obviněný podle zjištění uvedených v tomtéž rozsudku dopustil tím, že 13. dubna 1962 napadl hráběmi předsedu JZD, který s dalším členem JZD vedl dobytek na hospodářství rodičů obviněného a vyhrožoval mu, že ho probodne, když dobytek uváže u plotu.

Za to byl obviněný odsouzen podle § 120 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 2 roky.

Odvolání obviněného podané proti tomuto rozsudku krajský soud v Hradci Králové usnesením ze 14. září 1962 sp. zn. 3 To 373/62 zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné.

Toto usnesení napadl generální prokurátor ve prospěch obviněného stížností pro porušení zákona.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že jím byl porušen zákon.

Ohledně trestného činu porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 120 odst. 1 tr. zák. odůvodnil okresní soud své rozhodnutí v podstatě tím, že ačkoliv obviněnému bylo ze strany JZD umožněno bezplatně absolvovat kurs pro traktoristy s tím, že pak bude pracovat v tomto JZD jako traktorista, obviněný vykonal pouze podzimní práce v r. 1961, načež pro neshody s vedoucími pracovníky družstva přestal koncem r. 1961 jezdit s traktorem a od počátku r. 1962 přestal pracovat vůbec. Protože v JZD byl kritický nedostatek pracovních sil a traktor zůstal nevyužit, vážla práce v JZD a jeho provoz byl tím narušován. Jestliže to obviněný věděl a přesto v družstvu nepracoval, úmyslně nesplnil povinnost svého zaměstnání. Protože u traktoristy podle názoru okresního soudu nutno takovou povinnost hodnotit jako důležitou, byla tím způsobena porucha v hospodářském provozu JZD. Tím byly podle názoru soudu prvního stupně naplněny znaky trestného činu porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 129 odst. 1 tr. zák.

Obviněný se však hájil tím, že přestal koncem r. 1961 pracovat v JZD proto, že mu vedení JZD nezajistilo celodenní práci s odůvodněním, že si na jaře a v létě může dost vydělat prací traktorem. Vypověděl dále, že k práci traktorem byl vyzván vedoucími pracovníky JZD teprve tehdy, když po započetí jarních prací v r. 1962 onemocněli dva traktoristé a s traktory, které jim byly přiděleny, neměl kdo jezdit. Obviněný dále v rámci své obhajoby namítal, že bylo-li prokázáno, že provedl podzimní práce, je vyloučeno, aby nastala porucha v činnosti družstva již od konce r. 1961, protože až do jarních měsíců nebylo nutno provádět žádné práce traktorem. Konečně obviněný v tomto směru namítal, že nebyl členem JZD, nýbrž pouze brigádníkem bez smluvního poměru, takže mu

nelze vytýkat narušování provozu JZD.

Okresní soud se však touto obhajobou nezabýval důsledně. Odbyl ji toliko tvrzením, že byla vyvrácena svědeckými výpověďmi členů a předsedy JZD s tím, že tito svědci jednoznačně prokázaly, že v JZD nastala porucha, protože nebyl využit traktor. Výpovědí předsedy JZD měl pak okresní soud prokázáno, že obviněnému byla přidělována příslušná práce, on ji však odmítal nebo se vymlouval, že nemá čas. Otázkou pracovního vztahu obviněného k JZD se soud prvního stupně vůbec nezabýval.

Krajský soud jako odvolací v tomto směru pak dovolil, že námitka obviněného, že doba jeho trestné činnosti měla být omezena pouze na počátek č. 1962, když v r. 1961 plnil pracovní úkoly, neobstojí, protože ze svědeckých výpovědí (nevedeno kterých) bylo zjištěno, že obviněný ani v r. 1961 neplnil řádně svěřené úkoly a po skončení orby v r. 1961 vrátil traktor a již odmítal pracovat. Odvolací soud dále dovodil, že obviněného bylo v daném případě nutno považovat především za zaměstnance socialistické organizace, tj. JZD, čemuž nemohla být na závalu ani okolnost, že ke vzniku pracovního poměru došlo fakticky cestou, když obviněný byl jako traktorista vyslán do odborného kursu na náklady JZD, po návratu pak vykonával práci určenou mu funkcionáři JZD a od JZD také dostával pracovní odměnu. JZD proto s obviněným trvale počítalo a proto se nemohlo jednat pouze o brigádnickou výpomoc. Protože podle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně správně zdůvodnil, v čem spatřoval u obviněného, jako zaměstnance socialistické organizace, porušení důležité povinnosti, přičemž bylo rovněž bezpečně zjištěno, že úmyslným jednáním obviněného skutečně došlo ke způsobení poruchy v provozu JZD, uzavřel krajský soud, že soud prvního stupně právem spatřoval v jednání obviněného prokázány znaky trestného činu porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 129 odst. 1 tr. zák.

S těmito závěry se nelze ztotožnit.

Uvedeného trestného činu se dopustí ten, kdo úmyslně poruší nebo nesplní důležitou povinnost svého zaměstnání, povolání, postavení nebo své funkce, zejména technologickou kázeň, a způsobí tím poruchu v hospodářském provozu nebo v hospodářské činnosti státní, družstevní nebo jiné socialistické organizace nebo větší škodu na majetku, který je v socialistickém vlastnictví.

Ze znění ustanovení § 129 odst. 1 tr. zák. tudíž vyplývá, že porušením nebo nesplněním důležité povinnosti zaměstnání, povolání atd. se rozumí porušení nebo nesplnění povinnosti převzaté smluvně, nebo uložené pachateli na základě zákona. Nutno proto v každém případě zkoumat především existenci takové skutečnosti. V posuzovaném případě však tato skutečnost nebyla spolehlivě zjištěna.

Nejen výpovědí obviněného, ale i svědků bylo bezpečně zjištěno, že členy JZD byli pouze rodiče obviněného, nikdy však nebyl členem JZD obviněný. Pracoval-li obviněný v JZD pouze z titulu členství svých rodičů, přičemž byl za práci odměňován pracovními jednotkami, nemohlo to samo o sobě zakládat konkludentně uzavřený zaměstnanecký poměr mezi obviněným a JZD. Na tom nemohla změnit nic ani skutečnost, že obviněný pracoval pro družstvo delší dobu, ani to, že obviněný absolvoval na náklady družstva kurs pro traktoristy. Podle čl. 15 odst. 1 vzorových stanov JZD schválených IV. celostátním sjezdem JZD publikovaných v Ú. l. č. 92/1959 mají totiž všechny práce v družstevním hospodářství vykonávat členové družstva osobně podle pravidel pracovního řádu schváleného členskou schůzí. Podle odst. 3 a 4 téhož článku je sice možné jednak přijmout do pracovního poměru za mzdu osoby mající zvláštní znalosti a odbornou přípravu (agronom, účetní apod.), nemůže-li družstvo tyto pracovníky získat mezi svými členy, jednak je přípustné dočasné zaměstnání pracovních sil za mzdu, avšak jen výjimečně, jestliže členové družstva při plném pracovním využití nemohou sami včas vykonat špičkové práce. Podle čl. 16 odst. 1 vzorových stanov JZD, přijatých usnesením V. celostátního sjezdu JZD, publikovaných ve vyhlášce č. 49/1961 Sb., mohou v družstvu pracovat i příslušníci rodiny družstevníka, i když nejsou sami družstevníky,

potřebuje-li družstvo jejich pomoc pro plnění svých úkolů. Podle odst. 2 téhož článku vzorových stanov smí družstvo přijmout do zaměstnaneckého poměru jen takové osoby, které mají zvláštní znalosti a odbornou přípravu, nemůže-li družstvo takové pracovníky získat z řad družstevníků. Z těchto ustanovení tudíž vyplývá, že obviněný by mohl být pokládán za zaměstnance JZD jedině tehdy, kdyby byly splněny zákonné podmínky pracovního poměru. To znamená, že obviněný by nemohl jako odměnu za práci dostávat podíl na hospodářských výsledcích družstva, nýbrž mzdu, musel by být jako zaměstnanec pojištěn apod. Aby zaměstnanec i zaměstnavatel mohli vzájemně uplatňovat a plnit svá práva a povinnosti, měla tomu přirozeně předcházet i příslušná smlouva, ať už písemná či ústní. Citované ustanovení článku 16 vzorových stanov z r. 1961 bylo družstvo povinno převzít do vlastních stanov (§ 1 odst. 2 vyhl. č. 50/1961 Sb.) do 5 prosince 1961 (§ 3 odst. 1 cit. vyhlášky).

Z těchto hledisek však zůstala věc neobjasněna, neboť soudy se jimi v tomto směru nezabývaly, ačkoliv je zřejmé, že faktický stav, jak se o něm zmiňuje krajský soud, nemůže sám o sobě zakládat zaměstnanecký poměr. Nemůže obstát ani závěr krajského soudu, že ze strany obviněného nemohlo jít pouze o brigádnickou výpomoc proto, že JZD s obviněným trvale počítalo, není-li zjištěno, zda tomu tak bylo po dohodě a za souhlasu obviněného. Spolehlivá zjištění v tomto směru nemohly nahradit málo konkrétní svědecké výpovědi tajemníka MNV a agronoma JZD. Tito svědci vypovídali pouze v tom smyslu, že do kursu pro traktoristy byl obviněný vyslán po předchozí dohodě s podmínkou, že bude v JZD pracovat jako traktorista. Přitom agronom družstva byl vyslechnut pouze v přípravném řízení a jeho výpověď nebyla při hlavním líčení ani přečtena. Nehledě k tomu, že obviněný sám v tomto směru nebyl vyslechnut, bylo potřebné zjistit, který kompetentní orgán JZD dohodu s obviněným sjednával a jaký byl přesný obsah a forma úmluvy.

Úmyslem pachatele trestného činu porušování povinnosti v provozu socialistické organizace podle § 129 odst. 1 tr. zák. je způsobit poruchu v hospodářském provozu nebo hospodářské činnosti anebo větší škody na majetku v socialistickém vlastnictví, a to vědomým porušením pracovních povinností. Za uvedeného neobjasněného stavu nemohl však být spolehlivě zjištěn úmysl obviněného ve vztahu ke znaku „poruší nebo nesplní důležitou povinnost svého zaměstnání“ a v důsledku toho ani ve vztahu ke způsobení poruchy nebo škody. V tomto směru nebyla tudíž dostatečně prokázána subjektivní stránka trestného činu.

Nelze přehlédnout, že ustanovení § 129 odst. 1 tr. zák. poskytuje sice ochranu před jakýmkoliv porušením povinnosti z pracovního poměru nebo ze zastávané funkce, vždy však musí jít o závažné porušení důležité povinnosti. V rozhodnutích soudů však není odůvodněno, v čem spočívala citovaným ustanovením požadovaná závažnost a proč u traktoristy, jak dovodil okresní soud, nutno porušení pracovní povinnosti posuzovat vždy jako porušení povinnosti důležité.

Jedním z následků trestného jednání ve smyslu § 129 odst. 1 tr. zák. je porucha v hospodářském provozu nebo hospodářské činnosti socialistické organizace. Rozumí se jí nepříznivý účinek jednání pachatele, který znemožní splnění úkolů dotčené organizace. Přitom sice nemusí jít vždy o nesplnění úkolů celé organizace; v určitých případech postačí znemožnění i dílčího hospodářského úkolu. V žádném případě však nestačí, aby hospodářský provoz nebo činnost byly pouze ztíženy, aniž by byly ve svých výsledcích porušeny.

Ani z těchto hledisek se soudy s věcí nevyřádaly důsledně. Předseda JZD sice v této souvislosti vypověděl, že jednáním obviněného byl chod družstva značně poškozován a byly zapříčiněny značné finanční ztráty, které lze těžko vyčíslit, spadaly však k tíži a na vrub pracovních jednotek. Tajemník MNV pak uvedl, že vznikly značné škody v přípravě půdy k jarní setbě, neboť jeden traktor nestačil v dostatečném množství rozvážet hnůj, což mělo za následek zvýšení finančních nákladů. Z uvedeného je však zřejmé, že šlo jen o všeobecná, avšak ničím konkrétním nedoložená tvrzení. Pokud v tomtéž směru vypovídal i agronom družstva, soud se o tento důkaz neopíral. Ostatně i tento svědek jen nepodloženě uváděl, že JZD nemělo dostatek řidičů traktorů, takže bylo na obviněném závislé, čímž

byla práce v JZD brzděna, a že sadba a práce musely být provedeny brigádníky, což zapříčinilo další finanční náklady. Škoda však nebyla nijak vyčíslena.

V důsledku toho nemohlo být spolehlivě zjištěno, zda vůbec došlo k poruše v hospodářském provozu nebo činnosti JZD, nebo zda byl znemožněn alespoň dílčí hospodářský úkol, tj. které jarní práce byly zpožděny, o jakou dobu a jaké to mělo následky. Přitom vzhledem k obhajobě obviněného mělo být objasněno, zda případné potíže s prováděním jarních prací v družstvu byly způsobeny postojem obviněného, či nemocí ostatních traktoristů. Nebylo také zjišťováno, zda traktor přidělený v r. 1961 obviněnému byl pak přidělen jinému traktoristovi nebo zda zůstal zcela nevyužit po celou dobu, co obviněný přestal v družstvu pracovat.

V této souvislosti nelze pominout, že způsobení poruchy ve smyslu § 129 odst. 1 tr. zák. je trestné podle stejné trestní sazby jako způsobení větší škody na majetku v socialistickém vlastnictví, již se s přihlédnutím k § 21 písm. c) zák. č. 38/1961 Sb. rozumí škoda převyšující 5.000 Kčs. Minimální stupeň nebezpečnosti činu pro společnost by měl proto být při způsobení poruchy přibližně stejně intenzivní jako stupeň nebezpečnosti činu při způsobení minimální výše škody, tj. následek způsobený poruchou by měl odpovídat významu škody převyšující 5.000 Kčs. I z těchto hledisek bylo proto nutné zjistit způsob a rozsah poruchy v hospodářském provozu nebo činnosti JZD.

Věc nebyla správně posouzena ani pokud jde o čin kvalifikovaný jako trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Tohoto trestného činu se dopustí pachatel, který jinému vyhrožuje usmrcením, ublížením na zdraví nebo způsobením škody velkého rozsahu v úmyslu působit na výkon pravomoci veřejného činitele.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že útok - aby byl trestný - musí směřovat proti veřejnému činiteli vykonávajícímu svoji pravomoc. Nemůže být takto posuzován útok na osobu, která sice jinak zastává určitou funkci charakteru veřejného činitele, avšak v době útoku nevykonává činnost náležející do okruhu jeho pravomoci zakotvené v příslušných právních předpisech či ve stanovách družstevních organizací apod. K tomu, aby pachatel mohl být uznán vinným tímto trestným činem, musí proto být vedle jiného bezpečně zjištěno nejen to, že napadený byl veřejným činitelem ve smyslu § 89 odst. 9 tr. zák., nýbrž i to, zda v kritické době vykonával nebo byl oprávněn vykonávat příslušnou pravomoc.

V posuzovaném případě však nebyly takové podmínky bezpečně zjištěny.

Napadený, který byl předsedou JZD, byl nepochybně veřejným činitelem. V tomto směru jsou závěry soudů správné. Není tomu tak však pokud jde o otázku, zda předseda družstva při konfliktu s obviněným dne 13. dubna 1962 vykonával svou pravomoc.

Okresní soud se touto otázkou v podstatě nezabýval. Obviněný pak v rámci odvolání namítal, že předseda JZD nemohl jednat jako veřejný činitel při výkonu své pravomoci, poněvadž v době, kdy odváděl dobytek obviněnému, a kdy ho obviněný napadl, neměl pro své jednání podklad, neboť členská schůze rozhodla o vyloučení jeho otce teprve o 3 dny později, tj. 16. dubna 1962. Krajský soud jako odvolací se však s touto námitkou neztotožnil. Dovedil, že z vyjádření MNV a JZD, ze svědeckých výpovědí (neuvedena jména svědků) bylo zjištěno, že sice členská schůze rozhodla o vyloučení otce obviněného z JZD dne 16. dubna 1962, avšak jednáním obviněného a jeho otce se již před tím vytvořila taková situace, že vzniklo nebezpečí hromadného výstupu členů z JZD. Předseda JZD byl proto pověřen představenstvem, které v případě nebezpečí může provést opatření nutná k zajištění řádného chodu hospodaření s výhradou schválení členské schůze, aby uskutečnilo ještě s tajemníkem MNV předání dobytka. Podle názoru krajského soudu, když proto předseda toto opatření prováděl, nejednal o své újmě, nýbrž z pověření orgánů JZD a vykonával přitom pravomoc mu jako předsedovi svěřenou, přičemž šlo o opatření mimořádně důležité.

Závěry krajského soudu jsou neodpodstatněné.

Především není zřejmé, z jakých právních předpisů nebo stanov odvolací soud vycházel, když dovozoval, že předseda JZD byl již před rozhodnutím členské schůze JZD oprávněn činit přeslušná opatření, související s vyloučením člena JZD. Přitom vedle toho, že nebylo dále objasněno, na základě čeho ho mohlo k takovým úkonům pověřit představenstvo JZD, nebylo za existujícího důkazného stavu ani spolehlivě zjištěno, že takového pověření představenstvem JZD se jeho předsedovi dostalo. Z potvrzení rady MNV se lze jen dočíst, že na vrácení dobytka vyčleněnému otci obviněného byli pověřeni všemi členy JZD jeho předseda a vedoucí živočišné výroby (odvolací soud ho omylem označuje v odůvodnění usnesení jako tajemníka MNV); chybí však údaj, kdy se tak stalo. V potvrzení JZD je sice uvedeno, že se tak stalo dne 12. dubna 1962 ústně před budovou MNV za přítomnosti jeho tajemníka, avšak z pověření představenstva JZD s tím, že zápis o tomto pověření nebyl proveden. Toto potvrzení je však podepsáno jedinečně samotným předsedou JZD, přičemž ani on sám, ani vedoucí živočišné výroby a tajemník MNV, kteří měli být účastníky tohoto aktu, v tomto směru v průběhu trestního řízení nevypovídali a nebyli k tomu vyslechnuti ani krajským soudem. Považovali-li odvolací soud otázku v tomto směru za rozhodnou, nemohl se obejít bez provedení důkazu výsledkem i dalších členů představenstva družstva.

Avšak i kdyby bylo spolehlivě prokázáno, že předseda JZD byl pověřen jeho představenstvem, aby otci obviněného odevzdal příslušný dobytek, bylo povinností soudů zkoumat, zda se tak stalo právem.

Podle vzorových stanov JZD o vyloučení člena rozhoduje pouze členská schůze za přítomnosti nejméně dvou třetin všech členů. Členská schůze je nejvyšším orgánem družstva, jemuž přísluší rozhodovat o všech jeho náležitostech, pokud přitom dbá platných zákonů.

Představenstvo JZD podle vzorových stanov rozhoduje ve všech věcech, které nejsou výslovně vyhrazeny jiným orgánům družstva; nemůže si tedy osobovat právo nakládat s členem družstva jako s vyloučeným už před tím, než byl členskou schůzí skutečně vyloučen.

Takové právo nepřísluší ani předsedovi (řídí každodenní práci družstva, dohlíží, aby funkcionáři družstva plnili své povinnosti, zastupuje družstvo před úřady, soudy a veřejností, podpisuje příslušné písemnosti apod.).

Soudy proto pochybily, jestliže v rámci právních úvah o tom, zda předseda JZD jako veřejný činitel vykonával v době konfliktu s obviněným, tj. dne

13. dubna 1962, svou pravomoc či nikoliv, nevycházely též ze vzorových stanov a ze stanov daného JZD. V tomto směru pochybil zejména krajský soud, neboť už z písemných důkazů vyžádaných jím samotným vyplývalo, že předseda JZD nebyl oprávněn předat dobytek otci obviněného, tím méně byl oprávněn k tomu, aby při nesouhlasu obviněného uvázal dobytek k plotu a nechal jej bez dozoru a příslušné obsluhy. Tak ze zápisu z členské schůze JZD konané dne 16. dubna 1962, na níž došlo k vyloučení otce obviněného z JZD, bylo možno zjistit, že vedle jiného k odebrání dobytka a prasat jmenovanému určila členská schůze den 20. dubna 1962. Tato skutečnost, jakož i to, že teprve členskou schůzí dne

16. dubna 1962 bylo rozhodnuto i o tom, co vše má být vyloučenému vráceno, je zřejmá i ze zápisu z členské schůze konané dne 21. května 1962, na níž bylo projednáváno konečné rozhodnutí o vyloučení otce obviněného z JZD.

Okresní soud tudíž uznal obviněného vinným dvěma trestnými činy, aniž zjistil skutečný stav věci, přičemž ani provedené důkazy nehodnotil zákonným způsobem. Krajský soud jako odvolací sice do jisté míry řízení diplnil, avšak ani potom pochybení soudu prvního stupně nenapravit, ale ztotožnil se

s jeho vadným rozhodnutím. Porušení zákona nutno proto vytknout především krajskému soudu.

Nelze proto přehlédnout, že převážná část vytýkaných pochybení se vyskytovala už v přípravném řízení. Přitom doplňování řízení a objasňování věci ve směrech vpředu naznačených bude vyžadovat obsáhlejšího došetřování, které bude moci s menšími obtížemi a s větším urychlením než soud vykonat prokurátor, který už původně předložil soudu k projednání obžalobu vybudovanou na nedostatečných podkladech. Přitom není vyloučeno, že došetření věci povede k jinému vyřízení než k podání obžaloby už u prokurátora, takže by v takovém případě odpadla nutnost nového soudního projednávání věci. Proto Nejvyšší soud považuje za nutné po vyslovení zjištěného porušení zákona a zrušení obou vadných rozhodnutí, jakož i rozhodnutí na ně obsahově navazujících, ve smyslu § 269 odst. 2 tr. ř. přikázat tuto trestní věc okresnímu prokurátorovi s tím, aby ji v potřebném rozsahu došetřil a rozhodl o dalším postupu.